

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

16 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 11

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΠΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τῇ 10 τοῦ παρελθόντος μηνὸς Φεβρουαρίου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατεράνου ὑπεγράφη σύμβασις, δι' ἧς ἐλύθη τὸ λεγόμενον «Ρωμαϊκὸν ζήτημα». Ἀνιδρύθη δι' αὐτῆς νέον Κράτος Παπικόν, τὸ ὁποῖον κατηγγήθη κατὰ τὸ 1870, ὅτε τὰ Ἰταλικά στρατεύματα εἰσῆλθον ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν αἰώνιαν πόλιν καὶ οὕτω ἀπειτέλεσθη ἡ Ἰταλικὴ ἐνότης, τὸ ἔνειρον τόσων γενεῶν καὶ φιλοπατρίδων Ἰταλῶν. Ὁ Πάπας σφοδρῶς διεμαρτυρήθη καὶ παρέμεινεν ἔγκλειστος ἐν τῷ Βατικανῷ. Ἄλλ' αἱ διεμαρτυρίαι αὐτοῦ δὲν ἐλομβάνοντο ὑπ' ὄψιν. Ἡ Ἰταλία ἀπειτέλεσε κράτος ἐνιαῖον, μετὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς ἀγῶνας, δυνάμει τῆς ἀρχῆς τῶν ἐθνικοτήτων. Ἄλλως τε ἡ δημιουργία κράτους κοσμικοῦ ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τῆς Κατόλικης Ἐκκλησίας ἀντίκειται εἰς τὰ αἰώνια καὶ θεῖα διδάγματα τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἧς ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν ἴδρυσιν βασιλείας πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς, εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων. «Ἡ ἐμὴ Βασιλεία οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου». «Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Ἡ θεοκρατία εἶνε διδασκαλία τῶν ἐν νηπιῶδει καταστάσει εὐρισκομένων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ παρ' αὐτῷ τῷ λαῷ τῶν Ἰουδαίων, ἐν ᾧ ὁ Βασιλεὺς κατέστη ὁ μοναδικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ «χριστὸς Κυρίου». Παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς συνκεντροῦντο ἐπὶ τὸ αὐτὸ θρησκεία καὶ πολιτεία, ὁ δὲ τίτλος βασιλεὺς καὶ ἱερεὺς ἐθεωρεῖτο ταυτόσημος. Ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ σκότους, κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἐδημιουργήθη Παπικὸν κοσμικὸν κράτος, τοῦ ὁποῖου ὡς πυρὴν εἶχον χρησιμεύσῃ χῶραί τινες τοῦ Ἐξαρχάτου, δωρηθεῖσαι τῷ 755 εἰς τὸν Πάπαν Ρώμης Στέφανον Β', καὶ τὸ ὁποῖον ἠΰξησαν μεγαλοῦργοι Πάπαι· ἀλλὰ δὲν ἦτο τοῦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῇ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους καὶ τὴν πολυμερῆ ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν. Βεβαίως ὠφέλησεν ἡ θεοκρατία αὕτη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς βαρβαρότητος, ἀλλ' ἀνα-

πτυχθέντων τῶν λαῶν, ἥμισυ δύναται νὰ ὠφελήσῃ τοῦναντίον βλάπτει.

Κατὰ τὸ 1870, καταλυθέντος τοῦ κοσμικοῦ Κράτους, ἀνεκηρύχθη ὁ Πάπας ἀλάθητος ἐν τῇ ἐν Βατικανῷ Συνόδῳ. Τότε διεμαρτυρήθησαν οἱ εὐσεβέστεροι καὶ φιλελεύθεροι ἐν τῇ Δύσει καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Κατολικῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Βαλτιμόρη Κατολικοῦ Λυκείου Βγέριγ διεμαρτυρήθη πρὸς τὸν Πάπαν Πῖον Θ' καὶ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἔλεγε: «Τὸ ἀπολύτως ἀσυμβίβαστον τῶν ὁμοεικῶν δογμάτων μετὰ τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν ἀναγκῶν τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ὑποσκάψῃ τὰ θεμέλια τῆς ἀνθρωπότητος, θὰ ὑποσκάψῃ τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας. Τί ποιητέον κατόπιν τῆς ἀνεπανορθώτου ταύτης συμφορᾶς; Αἱ εἰλικρινεῖς εὐσεβεῖς ψυχαί, καταλείπουσαι τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν, πρέπει ἄρα γε, ὡς μόνην ἔχουσαι πυξίδα τὸν Ὁρθολογισμόν, νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰ τεθολωμένα ὕδατα τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὅπου κινδυνεύουσι νὰ θραυσθῶσι κατὰ τοῦ ἀπαισίου σκοπέλου τοῦ Πανθεισμοῦ; Τὰ ζητήματα ταῦτα ἔθεσα ἐμαντῷ ἐν ἀγωνίᾳ, νομίζω δὲ ὅτι διὰ τῆς προσευχῆς καὶ μελέτης κατόρθωσα νὰ τὰ λύσω. Τὸ ἄστυλον, ὁ λιμὴν, ὃν ἐζήτουν ἐν θυέλλῃ, ἦτο Ἐκκλησία διατηρήσασα ἀνέπαφα τὰ εὐαγγελικά καὶ ἀποστολικά δόγματα. Ἐκκλησία, μὴ ἀντιφάσκουσα πρὸς τὰς ζωτικὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ἐπιστήμης. Ἐκκλησία, μὴ ἔχουσα Πάπαν Βασιλέα... Ἐκκλησία, μὴ στηριζομένη ἐπὶ ξένων λογῶν καὶ μὴ ἔχουσα Ποντίφηκα ὑπογράφοντα θανατικὰς ἐκτελέσεις, εὐθὺς μετὰ τὴν τέλει τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἐκκλησία, τέλος, μείνασα πιστὴ εἰς τὸ πολίτευμα τὸ ὁποῖον καθιέρωσεν ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοί του». Ἡ τοιαύτη Ἐκκλησία εἶνε ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ τοιαῦτα δύναται πᾶς εὐσεβῆς καὶ φιλελεύθερος Κατόλικος νὰ ἐπαναλάβῃ πρὸς τὸν ὁμώνυμον Πάπαν ΙΑ' ὅστις ἀνίδρυσεν μικρὸν ἔστω Παπικὸν Κράτος.

Ἡ Φασιστικὴ Κυβέρνησις τοῦ Μουσσολίνι υπεχώρησεν εἰς τὰς ἄλλας ἀντευαγγελικὰς ἀρχὰς τῆς Κατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐδημιούργησε διὰ τῆς συμβάσεως κράτος Παπικὸν ἐν αὐτῇ τῇ Ρώμῃ, διότι

πάντως ἀποβλέπει εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν ὠφέλειαν τῆς Ἰταλίας. Ἡ ἀπὸ τοῦ 1870 σφοδρὰ ἔρις μεταξὺ τοῦ Βατικανοῦ καὶ τοῦ Κυρηναίου καταπαύει, ἀναντιρρήτως δὲ ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς τὸ Βατικανὸν θὰ ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν ἰταλικῶν συμφερόντων. Ὁ δικτάτωρ τῆς Ἰταλίας δέχεται ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε ὠφέλιμος κοινωνικῶς καὶ ἐθνικῶς· διὰ τοῦτο ἔκλεισε καὶ κατεδίωξε λίαν ὀρθῶς τὰς μυστικὰς Μασσωνικὰς Στοιὰς αἰτινες, διευκολυνόμεναι ὑπὸ Ἑβραίων ἢ ἀσεβῶν, ἐργάζονται κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ πάσης ἐν γένει θρησκείας· ἀνύψωσε τὸν Ἑστανρωμένον εἰς τὰ Σχολεῖα καὶ ὑπεστήριξε τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων, δι' ὧν μορφώνονται ἠθικῶς οἱ σπουδάζοντες νέοι. Ἄνευ θρησκείας εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ συντηρηθῇ καὶ νὰ εὐημερήσῃ πᾶσα κοινωνία καὶ Ἔθνος· φορεῖς δὲ καὶ διδάσκαλοι τῆς θρησκείας καὶ ἀληθοῦς μορφώσεως τῆς νεότητος εἶνε ἡ ζῶσα Ἐκκλησία καὶ οἱ λειτουργοὶ αὐτῆς.

Δυστυχῶς τὰς ἀληθείας ταύτας, τὰς ὁποίας ἐπικυρώνει ἡ ἱστορία, ἀγνοοῦν ἢ θέλουν ν' ἀγνοοῦν οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ἑλλάδι πολιτικῶν ἀνδρῶν. Οὐ μόνον δὲν ὑποστηρίζουν τὴν Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς ὁποίας διετηρήθη τὸ Ἔθνος ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας, ἀλλὰ καὶ, τοῦναντίον, ζητοῦν νὰ μειώσουν τὴν ἠθικὴν τῆς δυνάμιν καὶ ἀφαιροῦν ἀντικανονικῶς καὶ αὐτὴν τὴν ἰσρὰν περιουσίαν τῆς. Καὶ ὑπῆρξαν, φεῦ! Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι βουλευταὶ χειροκροτοῦντες ἐν τῇ Βουλῇ ὑποκειμένου ν' ἀφαιρεθῇ Ἐκκλ. περιουσία καὶ νὰ δοθῇ ἴσως οὐχὶ εἰς ἀκτήμονας ἢ πρόσφυγας. Ἐχομεν πεποίθησιν, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὅτι πᾶσα ἱεροσυλία τιμωρεῖται ὑπὸ τῆς Θεῆας Δικαιοσύνης· καὶ πολλοί, ἀρπάσαντες, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς νομιμότητος, ἀντὶ πινακίου φακῆς, ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, συνετριβήσαν καὶ ἐτιμωρήθησαν.

Ἡ Ἰταλικὴ Φασιστικὴ Κυβέρνησις, κατόπιν συμβάσεως, δίδει ἑκατομύρια λιρετῶν εἰς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾧ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ ὑπάρχουσα ἐκκλησιαστικὴ περιουσία ἀφαιρεῖται καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐγκαταλείπεται εἰς ἀφάνειαν ἢ δυστυχίαν, καθ' ὃν χρόνον παντοῖα ἀντικοινωνικὰ κακοδοξία διαδίδονται καὶ τὸ κύμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν καταχρήσεων αὐξάνει καὶ μεγαλύνεται.

Ἡ Πολιτεία ἐν Ἑλλάδι ἂς λάβῃ μαθήματα ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἐνεργείας ἐν Ἰταλίᾳ καὶ αὐτῇ τῇ Γαλίᾳ, τόσφ μᾶλλον, ὅσφ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ κράτος· τοῦναντίον ζητεῖ νὰ βοηθήσῃ τὴν Πολιτείαν ἐν τῷ ἠθικῷ καθαρῶς καὶ

πνευματικῶ αὐτῆς συνόλω μὲ κληρὸν ἱκανόν, ἀνεπτυγμένον καὶ ἐνάρετον. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰργάσθη ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας καὶ ἔσωσε τὸ Ἔθνος· καὶ σήμερον καὶ πάντοτε δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν πρόδον καὶ ἀκμὴν, εἰς τὸν ἀληθῆ πολιτισμόν.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑ

Προκειμένου τοῦ λόγου περὶ αὐτῶν τῶν πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχῶν δύναται τις ἀφόβως νὰ βεβαιώσῃ ὅτι οὐδέποτε θρησκευτικὴ κίνησις οἰαδιῆποτε εὐρέθη ὑπὸ συνθήκας τόσον ἀπειλητικὰς δι' αὐτὴν τὴν ὑπόστασίν τῆς, ὅσον ὁ Χριστιανισμός. Ἐὰν τὴν τραγικὴν του ἐκείνην θέσιν θελήσωμεν νὰ παραλληλίσωμεν πρὸς τὴν θέσιν ἀγρίου ὑπὸ τοὺς ὄνυχας λέοντος ἅμα καὶ τίγρεως καὶ λύκων, καὶ πάλιν ἴσως δὲν θὰ ἐκφράσωμεν πιστῶς ὅ,τι συνέβαινε μὲ τὸν Χριστιανισμόν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρώτης του ἐμφανίσεως. Ἡ λύσσα τῶν Ἰουδαίων, ἡ ρωμαϊκὴ ἰσχύς καὶ ἡ φιλοσοφικὴ μεγαλαυχία τῆς ἐποχῆς συνῆψαν συμμαχίαν κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, συμμαχίαν ἀπαράδειγματιστον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡμεῖς σήμερον, ζῶντες ἐν ἀπολύτῳ θρησκευτικῇ ἐλευθερίᾳ καὶ εἰρήνῃ, δὲν λαμβάνομεν συνήθως ὑπ' ὄψιν τὴν πραγματικὴν δυνάμιν καὶ σπουδαιότητα τῶν δύο δεινῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ πολεμίων τῆς ἐν λόγῳ ἐποχῆς, ἧτοι τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν ἐθνικῶν.

Πρῶτον, τῶν Ἰουδαίων.

Δὲν μᾶς διαφεύγει βεβαίως μὲ πόσον αἱματηρὰ γράμματα εἶνε γεγραμμένα τὰ κύρια τοῦ λαοῦ τούτου χαρακτηριστικά· ἡ ζωτικότης, τὸ πείσμα καὶ ὁ φανατισμός ἐν τῇ ἱστορίᾳ του ὀλοκλήρω, ἀπὸ τῶν ἀπεριγράπτων φρικαλεοτήτων καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ του ἐν τῷ κατὰ τῆς Ρώμης πολέμῳ, ὁ ὁποῖος ἐτεσματίσθη διὰ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, μέχρι καὶ τῶν ἀκόμη προσφάτων στάσεων τῶν Ἑβραίων ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ. Καὶ εἶνε εὐκόλον νὰ ἐνοήσωμεν τὴν πνευματικὴν ἐκείνην κατάστασιν τῶν Ἑβραίων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς ἀποτέλεσμα μακρᾶς σειρᾶς πολέμων καὶ αἰχμαλωσιῶν. Ἡ ὑπὸ τὸν βαρὺν τότε ρωμαϊκὸν ζυγὸν ψυχικὴ των κατάστασις καθίστα αὐτοὺς ἐξαιρετικῶς ἐτοιμους νὰ ὑποδεχθῶσι τὸν Μεσσίαν ὡς κατακτητὴν· κατ' ἀκολουθίαν, δὲ λίαν δυσμενεῖς θὰ ἐδεικνύοντο πρὸς τὴν ἰδέαν περὶ πάσχοντος Μεσσίου. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνεφανίσθη ἀκριβῶς ὡς τοιοῦτος, διὰ τοῦτο δὲ τὴν δυνάμιν καὶ τὴν ἔντασιν τοῦ ἐθνικοῦ μίσους,

τὸ ὁποῖον προὐκάλεισε καθ' ἑαυτοῦ, δυνάμεθα νὰ ὑπολογίσωμεν μόνον ἀπὸ τὸ θανάσιμον πλήγμα, ὅπερ κατήνεγκε κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἀλαζονείας καὶ τῶν μεσσιακῶν προσδοκιῶν τοῦ ἑβραϊκοῦ λαοῦ, ὡς καὶ κατὰ πασῶν ἐκείνων τῶν βαθυρρίζων ἐν τῷ ἑβραϊκῷ ἔθνει προκαταλήψεων, ὧν ἀντιπρόσωποι ἦσαν οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι. Τὴν πικρίαν τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἐχθρότητος τῶν ἑβραίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν σημερινὴν των ἐν Εὐρώπῃ κατάστασιν.

Δι' ἡμᾶς εἶνε ἀναντίρροτον τὸ γεγονός, ὅτι τὸ καθ' ἄρχας μὲν εὐαριθμοὶ ἄνθρωποι, ἔπειτα δ' ὅμως κολοσσιαῖος ἀριθμὸς Ἑβραίων, συμπεριλαμβανομένων καὶ ἱερέων καὶ πρεσβυτέρων, μεθ' ὅλα ταῦτα ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ κατέστησαν ὁπαδοὶ του. Ἐὰν οὐδὲν εἶνε εὐκολώτερον νὰ ἐννοηθῇ ἢ ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῶν Ἰουδαίων ἀποκήρυξις τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐποχῇ, εἶνε ὅμως, ἔξ ἄλλου, δύσκολον, ἢ, μᾶλλον, ἀδύνατον νὰ ἐξηγηθῇ ἢ εἰς αὐτὸν πίστις τῶν μαθητῶν του κατὰ τρόπον διάφορον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον μᾶς παρουσιάζει ἡ Καινὴ Διαθήκη. Ἐὰν ἀποκρούσωμεν τὴν μαρτυρίαν τῆς Κ. Διαθήκης καὶ προσχωρήσωμεν πρὸς τὴν ἔποψιν τῆς ἀπιστίας, τότε θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ δεχθῶμεν ὅτι οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπέβησαν εὐκολὸν θῦμα κολοσσιαίας πλάνης, καθ' ὃν μάλιστα χρόνον αἱ θερμότεραι τῶν ἐλπίδων των καὶ προσδοκιῶν των καὶ ἡ πίστις των καὶ ὁ πατριωτισμὸς των σκληρῶς διεψεύσθησαν καὶ ἐναυάγησαν ἀμετακλήτως.

Ὁμολογήσωμεν ὅτι οὕτω ἡ ἀπιστία εὐρίσκειται καθ' ἀνάγκην πρὸ δυσχερείας, τὴν ὁποῖαν ἀδυνατεῖ καθ' οἰονδήποτε τρόπον νὰ ὑπερνικήσῃ ἐφ' ὅσον ἠθελεν ἐμμένῃ εἰς ταύτην τὴν προϋπόθεσιν.

Ἄλλ' αὕτη δὲν εἶνε ἡ μόνη δυσχέρεια.

ΜΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ "TABLET", ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΡΩΜΑΪΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ. ΟΙ ΛΑΤΙΝΟΙ ΑΥΤΟΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΟΜΕΝΟΙ

[Γράμματα ἐξ Ἀγγλίας]

Ὁ διαπρεπὴς καὶ πολυγράφος, γνωστὸς δὲ καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον Ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος Gore εἰς τὸ βιβλίον του τὸ ἐπιγραφόμενον «Ρωμαιοκαθολικῶν αξιώσεις» («Roman Catholic claims») ἐκδόθην τὸ πρῶτον τῷ 1888 καὶ ἔκτοτε ἀριθμοῦν ἑνδεκά ἐκδόσεις γράφει ἐν σελ. 110 τὰ ἑξῆς: «Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Ἅγ. Πέτρος Damian ὠνόμαζε τὸν Ἰλδεβράνδον «ἅγιόν του Σατανᾶν», καὶ ἡ ἔκφρασις αὕτη, ἐν ὁποιαδήποτε ἐννοίᾳ καὶ ἂν ἐλέχθη κατὰ πρώτην φο-

ράν, καταπληκτικῶς ἐφαρμόζεται εἰς τὸν παπισμὸν ἐν τῷ συνόλῳ του. Αἱ οὐχὶ θεῖαι ἀναμφιβόλως ιδιότητες τῆς φιλοδοξίας, τῆς ἀδικίας καὶ ἐπιμίας (ambition, injustice, dishonesty) ἔχουν ἐν ἱκανῷ μέτρῳ ταυτισθῆ μετὰ τῆς ὅλης ἱστορίας τοῦ παπισμοῦ». Ὁ καπιστικὸς οὗτος χαρακτηρισμὸς τοῦ παπικοῦ συστήματος, γενόμενος ὑπὸ συγχρόνου θεολόγου μέγα κῦρος καὶ αὐθεντίαν ἔχοντος ἐν ἐκκλησιαστικῶν ζητήμασι, ἤλθεν εἰς τὴν μνήμην μου ὅταν σήμερον, 2αν Μαρτίου, ἀνεγίνωσκον ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργάνῳ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας «Tablet» ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφορῶσαν τοὺς περιφήμους Οὐνίας τοῦ ταράξαντος τὴν Ἑλλάδα Καλαβάση. «Δυστυχῶς», γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς, «ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Βενιζέλου ὑπέκυψεν εἰς τὸν ζήλον τοῦ Ὁρθοδόξου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ καταδιώκει τοὺς Ἑλληνορῶθιμους Καθολικοὺς (ἀνάγνωθι προβατοσχήμους λύκους), οἵτινες ὑπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα ἔχουσιν ἀπόλυτον δικαίωμα νὰ ἔχουν τὴν ἱεραρχίαν των καὶ νὰ πραγματοποιοῦν τοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποῖους ἐπιδιώκουν (!). Χρησιμοποιοῦν τὸ ἐπιχείρημα, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀνάξ.ον ἀνθρώπων χριστ' ἀνῶν, καθ' ὃ μοναχαὶ ἐκτοπισθεῖσαι ὑπὸ ἄλλων κυβερνήσεων, δὲν εἶναι ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ διδάξουν τὸν λαὸν τὴν θρησκείαν τῆς Ἀνατ. Ἐκκλησίας. Ὡσάν νὰ ἔλεγέ τις, ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι οἱ ἐξορισθέντες ὑπὸ τῶν Σοβιέτ τῆς Ρωσσίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπομακρυνθῶν ἐκ Παρισίων καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Δύσεως... Ὁ διωγμὸς ἔχει ὡς ἀντικειμενικὸν αὐτοῦ σκοπὸν ἐπίσης νὰ κλεισθῶσι σχολεῖα διεθυνόμενα ὑπὸ Ἑλληνίδων Καθολικῶν Κυριῶν, οἷα εἶναι ἡ εἰς εὐρύτατον κύκλον ἀπολαύουσα σεβασμοῦ Κα Μαγδαληνὴ Φωτιάδου, καταγομένη ἐξ ἀρχαιοτάτης εὐγενοῦς οἰκογενείας, καὶ ἡ Δνὶς Ζεφυρία Πέπα, μεγάλως τιμωμένη παρὰ τῇ διανοουμένη μερίδι τῆς κοινωνίας». Εἶτα ὁ ἀνταποκριτὴς ἐκερέπεται εἰς ποταπὰς προσωπικὰς ἐπιθέσεις κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὅστις, λέγει, ἐν τῷ κατὰ τῶν Οὐνιτῶν ἀγῶνι «ἔχει τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Πατριάρχου Μελετίου» !! Ἐν ἄλλῃ στήλῃ ἡ σύνταξις τοῦ περιοδικοῦ σχολιάζουσα τὴν ἀνταπόκρισιν ταύτην παραπονεῖται διὰ τὴν ἐχθρικὴν στάσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν τῆς Ἑλλάδος ἀπέναντι τῆς Οὐνίας καὶ τὰς φιλικὰς αὐτῶν διαθέσεις πρὸς τὴν Χ. Α. Ν., ἥτις, λέγει, οὐχὶ μόνον οὐδαμῶς παρεμποδίζεται ἐν τῇ δράσει αὐτῆς, ἀλλὰ τοῦναντίον περιέπεται καὶ θεωρεῖται στοιχεῖον φιλικόν.

Εἶναι, νομίζω, περιττὸν νὰ ἐξετάσωμεν ποῖοι εἶναι οἱ ἀποστειλάντες τὴν ὡς ἄνω ἀνταπόκρισιν, ἥτις, ἐπιβλάβη τῆς ἀληθείας, τῆς χρησιμοποιομένης μὲν σπανίως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ διαστρεβλουμένης ὑπὸ τῶν πρακτόρων τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, προσπαθεῖ νὰ συσκοτίσῃ τὰ πρῶτα καὶ νὰ παραπλανήσῃ τὴν κοινὴν γνώμην ἐν Ἀγγλίᾳ. Ὁ ἀποστολεὺς τῆς ἀνταποκρίσεως δέον νὰ ζητηθῇ, ἀναμφιβόλως, εἰς τοὺς ἰδίους ῥωμαϊκοὺς κύκλους τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες ἀνέλαβον νὰ διαφωτίσουν τὸ Ἀθηναῖκὸν κοινὸν καὶ διὰ τῆς ἀρτι ἐκδοθείσης «Καθολικῆς».

Ὁ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτὴς ἀποστείλας ὅτι εἰς αὐτὸν συνέφερε καὶ στραγγαλλίζων τὴν ἀλήθειαν οἰκτρῶς

ἀπέφυγε νὰ κατονομάσῃ εἰλικρινῶς τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ Οὐνία ἐν Ἀθήναις εὐρίσκει τόσῃ ἀντιπάθειαν καὶ ἀποστροφήν. Ἀπέφυγε νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἰδῶ ὁπαδοὺς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὅτι ἂν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἑλλάδος ἐξηγήθησαν κατὰ τῆς σπείρας τῶν ἐν Ἀθήναις Οὐνιτῶν ἔπραξαν τοῦτο, διότι οἱ τελευταῖοι, ἀφ' ἧς ἐπάτησαν τὸν πόδα ἐν Ἑλλάδι, βυσσοδομοῦν κατὰ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, συκοφαντοῦν αὐτὴν καὶ τὸν Ὁρθόδοξον Κλήρον, καὶ δαπανῶντες ὑπέρογκα χρηματικὰ ποσὰ προσπαθοῦν νὰ ἀπισπᾶσουν τοὺς Ὁρθόδοξους ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῶν καὶ νὰ τοὺς προσθέσουν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ πρό τινος ἀνακηρυχθέντος ἐπιγείου βασιλέως Ρωμαίου Ποντίφηκος. Ἴδου ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τηρεῖ στάσιν ὑποκτον μὲν καὶ ἀσυμπαθῆ πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐπινοηθεῖσαν ἕτουλον Οὐνίαν, συμπαθῆ δὲ καὶ φιλικὴν πρὸς τὴν Χ. Α. Ν, ἣτις ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ καὶ εὐθύτητι ἐργάζεται ἐν Ἑλλάδι. Αὐτὸς ἐπίσης εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εὐρίσκει εἰς σχέσεις στενῶς φιλικὰς μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις οὐδέποτε διενεώθη ν' ἀποστείλῃ τάγματα ἱεραποστολικὰ εἰς χώρας χριστιανικὰς καὶ δὴ καὶ Ὁρθόδοξους.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ρώμης δὲν θέλουσιν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὁ ὀρθόδοξος κόσμος δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ μετὰ δυσπιστίας νὰ ἀποβλέπῃ πάντοτε εἰς πᾶσαν ἐνεργεσίαν αὐτῶν, ἀκόμη δὲ καὶ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν παρεούσιαν τῶν ἐν Ἀνατολῇ. Διότι ἡ δυσπιστία αὕτη κατὰ τῆς Ρώμης ἔχει ἐμφυτευθῆ ὑπ' αὐτῆς ταύτης εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθόδοξων διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἰδιαίτερος δὲ ἀπὸ τοῦ ἀξιοθρηνητήτου σχίσματος. Πᾶς ἐρευνητὴς ἀμερολήπτως μελετῶν τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξετάζων τὰς τύχας τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησιῶν, συναντᾷ εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν τὴν κακοποιὸν ἀνάμειξιν τῶν ρωμαϊκῶν πρακτόρων ἐπὶ βλάβῃ τοῦ γοήτρου τῆς Ὁρθόδοξίας, δλέθρῳ δ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σωματικῷ καὶ ψυχικῷ τῶν Ὁρθόδοξων τῶν διαφόρων κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐγκληματικὴ αὕτη δοῦσις τῶν ὀργάνων τῆς Ρώμης εἶναι τοιαύτη πολλὰκις, ὥστε νὰ ἐπισπάται τὴν κατάκρισιν καὶ αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω λ. χ. ὁ Α. Fortescue ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ «The Eastern Orthodox Church» γράφων περὶ τῶν σταυροφοριῶν λέγει τὰ ἀκόλουθα: «Ἐν γένει οἱ Ὁρθόδοξοι διῆγον χειρότερον ὑπὸ τοὺς σταυροφόρους ἢ τοὺς μουσουλμάνους: οἱ σταυροφόροι λ. χ. ἤρπασαν εὐθὺς τοὺς ναοὺς τῶν. Ἡ δήμεσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν σταυροφόρων ἀποτελεῖ ἐν τῶν φρικαλεωτέρων γεγονότων τῆς Βυζαντινῆς Ἱστορίας. Οἱ σταυροφόροι ἔπραξαν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἐπιφέροντες ἀνεκδιήγητον καταστροφήν εἰς ὀλόκληρον τὴν πόλιν... Οἱ Ἕλληνας οὐδέποτε ἐλησμόνησαν τὰς βαναυσότητας ταύτας, αἵτινες ἐνέπνευσαν εἰς αὐτοὺς μῖσος ἀσβεστον. Καὶ ὄντως αἱ καταστροφὰὶ ἐκεῖναι εἶναι ἀσυγχώρητοι. Τὸ ὅτι στρατὸς συναθροισθεὶς πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν χριστιανῶν κατὰ τῶν μουσουλμάνων, ἀντὶ τούτου, κατέστρεψε τὴν πολιτείαν, ἣτις ἐπὶ πέντε αἰῶνας ὑπῆρξε

τὸ προπύργιον τοῦ Χριστιανισμοῦ καθόλου, τοῦτο πραγματικῶς ἀποτελεῖ ἀνήκουστον ὕβριν» (σελ. 224, 226, 228). Ταῦτα φθέγγεται φανατικῶς κληρικὸς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἄν θελήσῃ τις νὰ ἐρευνήσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀντιοχειανῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἴδῃ ὅτι καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα ἡ διαλυτικὴ καὶ πανουργὸς Οὐνία, τὸ καταχθονίους σκοποὺς στοχαζόμενον ἐπιπόνημα τοῦτο τῆς πολυμηχάνου Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἐδίχασε τὸν ἐκεῖ ὀρθόδοξον πληθυσμὸν εἰς Οὐνίτας Ἕλληνας Καθολικοὺς καὶ εἰς τοὺς ὀρθόδοξους Ἕλληνας. Τὰ ἀνοσιουργήματα, ἀφ' ἑτέρου, τὰ διαπραχθέντα ὑπὸ τῶν σταυροφόρων ἐν Παλαιστίνῃ εἶναι ἀνεκδιήγητα. Οἱ κήρυκες οὗτοι τῆς εἰρήνης! καὶ ἀπόστολοι τῆς ἀγάπης, ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἀρχομένου τοῦ 12ου αἰῶνος, 60000 μουσουλμάνων κατέσφαξαν καὶ ἐξεδίωξαν τοὺς Ὁρθόδοξους, τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, ὡς γνωστὸν, καταφυγόντες εἰς τὴν Κύπρον.

Τί δὲ νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα ἐπεσώρευσαν εἰς τὴν δύστηνον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας οἱ τῆς Ἰσραῦ ἐξετάσει; ἐφευρέται καὶ δὴ καὶ ἡ πρωτόπορος τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπικρατήσεως Οὐνία; Οἱ λατῖνοι διαφθείροντες τὰς συνειδήσεις διὰ χρημάτων καὶ πλουσιῶν ὑποσχέσεων πάντοτε εὐρίσκουν ὄργανα πρὸς πρᾶγματοποίησιν τῶν σχεδίων τῶν. Οὕτω δὲ περὶ τὰ τέλη τοῦ 16ου καὶ τοῦ 17ου αἰῶνος οἱ ἄγωνοι καὶ κασίγνωστοι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ν. Α. Ρωσίας. Ὑπάτιος Πορταῖος καὶ Κύριλλος Γερλέσκυ ἐπέδθησαν εἰς τὴν διάθειαν τῆς Ρώμης πρὸς καταπνίξιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν Ν. Ρωσίᾳ. Καὶ εἶναι γνωστὰ τὰ φρικαστικά γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐπικολοῦθησαν τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἔντασιν, τὴν ὁποίαν ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Ρώμης ἐτεχνούρησαν οἱ ὡς ἄνω δύο ἀρησιόθησκοι. Εὐλογία καὶ προτροπῆ τῶν Ἰησοῦιτῶν πρωτοστατούντων ἐν τῷ κατὰ τῶν ὀρθόδοξων διωγμῷ καὶ ἐκκλησίαι καὶ τὰ μοναστήρια κατὰ μέγα μέρος κατεσχέθησαν ἢ κατεστρέφθησαν, οἱ Ἰσραῖτες κατεδιώκοντο, οἱ πάντες δ' ἦσαν ἐκτεθειμένοι εἰς προφανεῖς κινδύνους... φανερὰ ἰδίως ἔπαθον οἱ Κοζάκοι τοῦ Χατμάνου Ὀστρανίτσα, οἵτινες ἐν κερῶ προσευχῆς ἐξ ἀπίνης καταληφθέντες εἰς Βαρσοβίαν, ἄλλοι μὲν ἐτροχίσθησαν, ἄλλοι δὲ συνετρόβησαν τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, ἄλλοι ἐλογχέθησαν καὶ ἄλλοι ἐπὶ πασσάλων ἀπέθανον· αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν καὶ τὰ παιδιά, αἱ μὲν κατεκόπτοντο τὰ στήθη, τὰ δὲ κατεκαίοντο ἐπὶ ἐσχάρας» (Ἐκκλ. Ἱστορ. Φ. Βαφειδίου Τόμ. Γ'. Μέρος Α'. σελ. 161—162). Οὐδόλωσ ἀπορον, συνεπᾶς, ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία πάντα ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας προσερχόμενον εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν ἀνεβίαπιξεν, ἐπὶ μακρὸν δὲ οὐδαμῶς ἐπετρέπετο ἢ ὑπαρξίς ναοῦ ἢ παρεκκλησίου λειτουργοῦντος κατὰ τὸ δόγμα τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἐν Ρωσίᾳ. Αἱ λέξεις παπισμὸς καὶ παπισταὶ ἐνέπνευσαν φρικτὴν πάντοτε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, ἐκ παραδόσεως γνωρίζοντας τὰ μαρτύρια καὶ τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους οἱ πρόγονοι αὐτῶν ὑπέστησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ρώμης.

Τῷ 1239 συνεπέειξ τῆς Ταταρικῆς ἐισβολῆς τὰ πράγματα τῆς Γεωργιανῆς Ἐκκλησίας εἶχον περιέλθῃ

εἰς οἰκτρὸν σημεῖον. Ἡ τότε βασίλισσα τῆς Γεωργίας Rusundana μεταξύ ἄλλων προσώπων, πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπετάθη, ἐζήτησε καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Πάπα Γρηγορίου, ὅστις ὑπεσχέθη τοιαύτην μόνον ἐπὶ τῷ ὄρω ὑποταγῆς εἰς τὴν Ρωμ. Ἐκκλησίαν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πρότασις αὕτη ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς φιλοπατρῖδος βασιλείας. Βραδύτερον ἡ Ρώμη ἐκωφελομένη τῆς ἐλευσίνης καταστάσεως εἰς ἣν εἶχε περιέλθει ἡ Γεωργία, συνεπέα τῆς Ταμερλανείου δηρώσεως (1400), διὰ παντοίων μέσων ἐπειράθη νὰ ἀποσπάσῃ τὴν Γεωργιανὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐστάλησαν ἀντιπρόσωποι, ἐδόθησαν ὑποσχέσεις, ἐσυκοφαντήθη τὸ Βυζάντιον, πλὴν ταῦτα πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην· οἱ Γεωργιανοί, παρ' ὅλας τὰς συμφορὰς τῶν, διετήρησαν πάντοτε ἀκμαίαν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν αὐτῶν καὶ ὅταν τὰ δεινὰ αὐτῶν ἐφθασαν εἰς τὸ ἀκρότατον σημεῖον ἐζήτησαν τὴν βοήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσσίας (1800).

Ἀνεφέραμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα ἱστορικὰ γεγονότα διὰ νὰ ὑποδείξωμεν τὰς βαθυτέρας ρίζας τῆς ἀσυμπαθείας καὶ ἀποτροφῆς, τὴν ὁποῖαν τρέφει ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος κατὰ τῆς Ρώμης καὶ τῶν ὄντουαγγελικῶν μεθόδων, τὰς ὁποίας ἀείπυτε χρησιμοποιεῖ ἵνα ποιήσῃ προσηλύτους. Ἐφόσον δὲ καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ὀρθόδοξον Ἑλλάδα αἱ αὐταὶ μέθοδοι καὶ τὰ αὐτὰ συστήματα ἐφαρμόζονται ὑπὸ τῶν παπικῶν οργανώσεων τῶν δρωσῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, οὐχὶ μόνον ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἄλλος ὀρθόδοξος ἱεράρχης τὴν αὐτὴν γραμμὴν θὰ ἠκολούθει ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ταραξίας ἀντιπροσώπους τῆς Ρώμης, γνησίους καὶ νόθους.

Τελειώνομεν τὴν παροῦσαν ἀνταπόκρισιν παραθέτοντες ἐν μεταφράσει τοὺς λόγους ἐνὸς εἰλικρινοῦς τέκνου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, πονοῦντος διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς γενομένην ἐκείναις παραχάραξιν τῆς ἀληθείας πρὸς στήριξιν ἀνυπάκουτον ἰσχυρισμῶν καὶ προνομίων. Οὗτος εἶναι ὁ Abbé Gratry, λέγει δὲ ἐν μιᾷ ἐπιστολῇ του ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς κληρικούς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας: «Ἐχει λοιπὸν ὁ Θεὸς ἀνάγκην τῶν ψευδολογῶν σας, τὰς ὁποίας τὸσον ἀπατηλῶς λαλεῖτε χάριν Αὐτοῦ; .. Τι λοιπὸν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ καθολικοὶ Ἰσραεῖς, ὑπηρετῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Ἐθαγγελίου του καὶ οἰκονόμοι τῆς Ἐκκλησίας Του; Εἴμεθα οἱ κήρυκες τοῦ ψεύδους ἢ οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀληθείας; ... Καὶ δὲν ἐπέστη ὁ καιρὸς—κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς δημοσιότητος, καθ' ὃν πᾶν πρᾶγμα ἄγεται εἰς φῶς, καθ' ὃν πᾶν ὄπερ ἐλέγχθη πρὶν εἰς τὸ οὖς κηρύττεται ἀπὸ τῶν δομῶν—δὲν ἐπέστη ὁ καιρὸς, ἐπαναλαμβάνω, νὰ ἀπορρίψωμεν μετ' ἀηδίας τοὺς δόλους, τὰς παραχαράξεις καὶ διαστρεβλώσεις, τὰς ὁποίας ψεύσται καὶ πλαστογράφοι, οἱ χειρότεροι ἡμῶν οὗτοι ἐχθροί, εἰσήγαγον μεταξύ ἡμῶν; .. Δὲν προχωρῶ. Νομίζω ὅτι ταῦτα εἶναι ἀρκετὰ διὰ τὸν ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτὴν τοῦ «Tablet» καὶ τοὺς ὁμοίους του.

Λονδίνον. 5 Μαρτίου 1929.

† Ο. Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Ἑσπριακαὶ Ἐθαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἐσθινὸν	Ἰλιχοί
7	Κυρ. Γ' Νηστειῶν (Σταυροπηρ.)	Κυρ Γ' Νηστειῶν	ΙΑ'	γ'
14	> Δ' Νηστειῶν	> Δ' Νηστειῶν	Α	δ'
21	> Ε' Νηστειῶν	> Ε' Νηστειῶν	Β'	πλ. α'
28	> Βαίων	> Βαίων	—	—

Η ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΑΓΑΠΗ

Μεταξὺ τῶν πολυαριθμῶν ἀπεικονίσεων τῆς μνημοσύνης Ἀγάπης ἐν ταῖς ρωμαϊκαῖς κατακόμβαις, καί, μερικώτερον, ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῶν ἁγίων Πέτρου καὶ Μαρκελλίνης (via Casilina) ὑπάρχει ἐν τῷ δάθει τοῦ ἀρχοσολίου κρύπτης τινός, ἀριστερᾶ τῆς παλαιᾶς κλίμακος τοῦ νεκροταφείου, ζωγραφικὴ ἀναπράστασις τῆς σπανίας συνθέσεως καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, παρὰ τὴν μερικὴν δὲ φθορὰν, ἣν ἡ παράστασις ὑπέστη κατὰ τὸ κατώτερον αὐτῆς μέρος, διακρίνεται σαφῶς τὸ μέγιστον τῆς εἰκόνας.

Ἡ παράστασις εἰκονίζει σκηνὴν ἀποτελουμένην ἐκ δύο προσώπων. Καὶ δεξιόθεν μὲν φαίνεται ἄνθρωπος καθήμενος ἐπὶ ἔδρας ἐνδεδυμένης ἥς ἐσώθη, μετὰ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ προσώπου, τὸ ἐρεισίνωτον. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἡμφιεσμένος εὐρὸν χιτῶνα μετὰ χειρῶν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ χιτῶνος καὶ εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν διακρίνονται πλατεταὶ ἐρυθραὶ γραμμαῖ. Ἡ δεξιὰ του χεῖρ εἶνε προτεταμένη πρὸ νεαρᾶς γυναικός, προφανῶς θεραπευτῆρος, εἰκονιζομένης ἐξ ἀριστερῶν αὐτῆ κρατεῖ κύπελλον μετ' ἐπιτετηθευμένης κινήσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς καὶ προτείνει αὐτὸ μετὰ τοῦ περιεχομένου του εἰς τὸν κύριον. Τὴν παράστασιν, σφίζουσαν ἀμφοτέρων τῶν προσώπων τὰ ἀπὸ τοῦ στήθους καὶ ἄνω μέρη, πλατισταὶ πλατεταὶ ζώνη, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας δρᾶται ὁ Νῶε ἐν τῇ κιβωτῇ, δεξιόθεν δὲ ἄνθρωπος φέρων ἐπ' ἰσῆς χιτῶνα καὶ κρατῶν βιβλίον, καὶ ἀριστερόθεν ἄνηρ ἐν στάσει προσευχῆς (Orante) ἐνδεδυμένος καὶ αὐτὸς χιτῶνα.

Κατὰ τὸν Sneider, ἡ νεωστὶ ἀνακαλυφθεῖσα ἐν ταῖς πρόσφαταις εἰς τὰς ρωμαϊκὰς κατακόμβας ἀνασκαφαῖς εἰκὼν αὕτη ἀναπαριστᾷ τὰ ἐπιμνημόσυνα συμπόσια τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν, ἅτινα ἐτελοῦντο μέχρι καὶ τοῦ ε' αἰῶνος καὶ ἐσυμβόλιζον τὰς ἐν τῷ οὐρανῷ Δείπνῳ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἀγαλλιάσεις τῶν δικαίων. Κατ' ἄλλην ἕμως γνώμην, ἡ παράστασις αὕτη, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ παρόμοιαι, εἰκονίζει μᾶλλον τὰ μνημόσυνα Δείπνα τῆς ἀγάπης, ἥτοι τὰς Ἀγάπας, τὰς ὁποίας οἱ χριστιανοὶ συνεκρότου ἐν συμποσίοις εἰς μνήμην τοῦ τεθνεώτος. Ἡ δὲ περὶ ἥς ἐνταῦθα ὁ λόγος παράστασις εἰκονίζει οὐχὶ τὸ συμπόσιον τῶν φίλων τοῦ ἀποθανόντος, ἡθροισμένων περὶ τὴν τράπεζαν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν θανόντα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνδυναμοῦται δεχόμενος νὰ πῆ τὸ προτεινόμε-

νον αὐτῷ κύπελλον. Τὸ θέμα τοῦτο δὲν εἶνε σπάνιον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τέχνῃ, διότι παρόμοιαι ἀπεικονίσεις εἶνε γνωσταί καὶ ἐπὶ σαρκοφάγων, καὶ ἐπὶ τεφροδόχων καλπιδῶν καὶ ἐπὶ ἐπιταφίων κιόνων, σπανίζει μόνον ἐν τῇ ζωγραφικῇ τοιαύτην παράστασιν ὁ Sneider ἀναφέρει μίαν μόνον, ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Παλέρμου, ἀναγομένην εἰς τὸν ε' π. Κ. αἰῶνα, ἐπὶ ἐπιταφίου μνημείου ἐκ Μαρσάλας, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐρμηνευομένην.

Τὸ πρῶτον, λοιπόν, ἐνταῦθα ἐν τῷ κύκλῳ τῆς εἰκονογραφίας τῶν τοιχογραφιῶν τῶν νεκροταφείων ἀπαντᾷ παράστασις τῆς τελετῆς τῆς ὑπὸ τὸν ὄρον refrigerium γνωστῆς ἐν τῷ ρωμαϊκῷ κόσμῳ «ἀναψύξεως», τελουμένης ἐν ταῖς κρύπταις τῶν κατακομβῶν κατὰ τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Th. Klausser. (Ἐν τῷ προσφάτῳ συγγράμματι του [1927]. «Die Kathedra im Totenkult der heidnischen und christlichen Antike»). Ὁ νεκρὸς κἀθηται ἐπὶ ἔδρας, εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι εἷς τινὰς κρύπτας νεκροταφείων τῆς Ρώμης παρόμοιαι καθέδραι εἶνε λελαξευμέναι ἐπὶ ὠρισμένης φύσεως γεωλογικοῦ σχηματισμοῦ, πολὺ μικραὶ καὶ στεναί, ὅλως ἀκατάλληλοι διὰ ζῶντας. Αἱ καθέδραι αὗται ἦσαν προωρισμέναι διὰ τὸν νεκρὸν, πρὸς τιμὴν καὶ ἀνάμνησιν τοῦ ὁποῦ ἔτελειτο ἡ μνημόσυκος συμποσιακῆ συναξίς, οὕτω δὲ παριστῶν αὐτὸν ὡσεὶ ἀοράτως συμπρόντα ἐν τῇ ἐπιμνημοσύνῳ Ἀγάπῃ.

Κατὰ ταῦτα, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα παράστασις εἶνε ἀπεικόνισις πενήθιμου συμποσίου διδομένου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θανόντος.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Pierre Batiffol.

Τῇ 13 Ἰανουαρίου 1929 ἐτελεύτησε τὸν βίον μετὰ ὀλιγοήμερον ἀσθένειαν ἐν Παρισίοις, ἄγων τὸ 68ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὁ διαπρεπὴς Γάλλος θεολόγος Πιέτρος Batiffol, λίαν γνωστὸς ἐν τῇ κοινωσίᾳ τῶν γραμματῶν ἐκ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν του. Ὁ θάνατός του ἐπῆλθε καθ' ἡμέρας σχεδὸν ἕμελλε νὰ ἐκλεγῆ μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου ὡς διάδοχος τοῦ Θεοδώρου Reinach, διότι ἀπήλαυεν ὁ Batiffol τῆς παγκοίνου ἐκτιμῆσεως. Ἀρχαῖος συνεργάτης ἐτέρου Γάλλου θεολόγου, τοῦ μακαρίτου L. Duchesne, χρηματίσας ὁ Batiffol ἠκολούθει τὰς ἐπιστημονικὰς του ἀρχὰς ἐν ταῖς ἱστορικαῖς ἐρεῦναις. Ἄλλ' ὑπέστη καὶ ὁ Batiffol τὴν πίεσιν τοῦ Βατικανοῦ, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ Duchesne, οὐτινος ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία εἶχεν ἀπαγορευθῆναι, διότι δὲν περιεῖχε τὰς περὶ τοῦ Ἀπ. Πέτρου ὡς ἰδρυτοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας μυθώδεις παραδόσεις. Τὸ δίτομον σύγγραμμα τοῦ

B. «Etudes d'histoire et de Theologie positive» (1905) παρ' ὀλίγον νὰ προκαλέσῃ οὐχὶ μόνον τὴν ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν καθαίρεσιν τοῦ συγγραφέως. Ὁ Batiffol ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὰς ὑποδείξεις τοῦ Βατικανοῦ καὶ ν' ἀλλοιώσῃ τὰς γνώμας του ἐν μεταγενεστέραις ἐκδόσεσι τῶν μελετῶν του. Ἐκτοτε δὲ ὁ πολυγραφώτατος Γάλλος θεολόγος ἐδημοσίευσεν μὲν πληθὺν μελετῶν, ἐν περιοδικοῖς ἰδίως, ἀλλ' ἰδιαίτατα ἐπεδόθη εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κύρους καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Τὸ πρῶτον σχετικὸν ἔργον του L' Eglise naissante et le Catholicisme (1909) ἔσχε μεγάλην ἐπιτυχίαν πολλάκις μὲν ἐκδοθέν, μεταφρασθὲν δὲ εἰς διαφόρους γλώσσας. Μετ' αὐτὸ ἐδημοσιεύθη ἕτερον σύγγραμμα La paix constantinienne et le Catholicisme ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, συνεχισθέντος διὰ δύο ἐτέρων περὶ τοῦ Καθολικισμοῦ μέχρι Λέοντος τοῦ Μεγάλου, τοῦ Καθολικισμοῦ παρὰ τῷ Αὐγουστίνῳ καὶ τέλος τοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δημοσιευθέντος Saint Gregoire le Grand, ἀφιερωμένου εἰς τὰ Πανεστημία Ὁξφόρδης καὶ Λουβαίν, ὧν ἦτο ὁ B. ἐπίτιμος διδάκτωρ. Τὰ συγγράμματα ταῦτα, παρὰ τὸν ἰδιαίτερον σκοπὸν τῆς προαγωγῆς τῆς ἰδέας τοῦ Παπισμοῦ, προάγουσιν ἐπιστημονικῶς τὴν ἰδέαν τῆς Καθολικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐναντίον τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως δὲ ταύτης ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα τοῦ Batiffol ὑπῆρξε πολῦτιμος. Ἄλλ' ἐξ ἴσου σπουδαία καὶ πολῦτιμος ὑπῆρξεν ἡ καὶ διὰ τῶν λοιπῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ συμβολὴ εἰς τὴν θεολογικὴν ἐπιστήμην.

Τὸ ψεῦδος.

Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ ἐπισήμῳ ὄργάνῳ τῆς ἐν Πολωνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅτι «ὁ βαλκανικὸς τύπος, ἀναγγέλλων τὴν ἀνακήρυξιν τῆς ἐν Ἀλβανίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς αὐτοκέφαλον ἀνακοινῶν ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς ὃ μέχρι τοῦδε ὑπήγετο ἡ μητρόπολις Ἀλβανίας, ἐπηυλόγησε τὸ αὐτοκέφαλον» κτλ. Τοῦ ἀλβανικοῦ ὅμως τούτου ψεύδους, ὡς καὶ οἰουδήποτε ψεύδους, τὸ κράτος θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ ὀλίγας μόνον στιγμὰς, μέχρις ὅτου φωτίσῃ τοὺς ἀπατηθέντας τῆς ἀληθείας τὸ φῶς. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ ἀνίερρον κατασκευάσμα τῶν Τυράνων οὐ μόνον ἀπεδοκιμάσθη, ἀλλὰ καὶ ἐστιγματίσθη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας διὰ τοῦ δευοτέρου ἀπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων κωντηρίου.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον ἐτελεύτησε τὸν βίον ὁ Μητροπολίτης Σύρου Ἀθανάσιος. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ὤρισθη δι' αὐρίον.

— Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδρίας κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ἀπεφάσισε δὲ ὅπως διαβιβασθῆ ἠδὲ πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τὸ ἐκτυπωθὲν ἤδη σχέδιον τοῦ Καταστατικοῦ νόμου πρὸς μελέτην καὶ ὅπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας συγκληθῆ εἰς εἰδικὴν πρὸς τὴν ὀριστικὴν αὐτοῦ διατύπωσιν συνέλευσιν. Ἐζήτησε δὲ τὴν ἐγκοισιν τοῦ Ὑπουργείου πρὸς σύγκλησιν τῆς Ἱεραρχίας.

— Ἀφορμὴν λαβοῦσα ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἐξ ἐκθέσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σεργῶν σχετικῶς πρὸς τὸν θανόντα ἀείμνηστον Μητροπολίτην Σιδηροκάστρου Νεόφυτον, καταλιπόντα μητέρα ἄπορον καὶ ἀπροστάτευτον, ἀπεφάσισεν ὅπως ἀπὸ τοῦδε ζητήσῃ τὴν διὰ νόμου ἐγκοισιν τῆς ἀναγραφομένης ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ νέου Καταστατικοῦ νόμου διατάξεως, καθ' ἣν «ἡ περιουσία τοῦ θανόντος (Ἀρχιερέως) σφραγίζεται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Ἀρχῆς, καὶ τὰ μὲν ἄμφια, ἱερὰ σκεύη καὶ ἡ βιβλιοθήκη περιέρχονται ἀναπολλοτριώτως εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὡς νομικὸν πρόσωπον, τὰ δὲ λοιπὰ κληρονομοῦσιν οἱ κατὰ τὸ ἰσχύον κοινὸν δίκαιον εἰς τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ καλούμενοι».

— Τὴν παρασκευὴν τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔλαβε ταχυδρομικῶς ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς Π. Στρατῶνος κρατουμένου ὑποδίκου Ἰ. Χρ. Παπαχριστοπούλου, γράψαντος ὅτι δύναται νὰ ὑποδείξῃ τοὺς δράστας τῆς κλοπῆς τῶν κειμηλίων τῆς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέστειλεν ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν διὰ τοῦ Γραφέως τῆς Ἱ. Συνόδου Ἱεροδιακόνου Εὐθύμιου Κόγκα πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς Εἰδικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Κράτους κ. Ἀντύπαν, ὅστις τὸ Σάββατον ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν δύο ἀξιωματικούς ζητοῦντας κληρικὸν τινα, ἵνα ἐκ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου λάβῃ ἐμπιστευτικὴν κατάθεσιν τοῦ γράψαντος τὴν ἐπιστολὴν. Ἀπεστάλη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀρχιμ. Ἰάκωβος Βαβανάτσος, εἰς ὃν ὁ Παπαχριστόπουλος ἀπεκάλυψε τὴν σπεῖραν τῶν κλεπτῶν. Εὐθὺς ἀμέσως ἐτέθησαν ἐπὶ τὰ ἕγνη αὐτῶν ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἅτινα ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν κατάρθωσαν καὶ τοὺς κλέπτας νὰ συλλάβωσι καὶ τὰ κλαπέντα ν' ἀνακαλύψωσι. Μετηνέχθησαν δὲ ταῦτα εἰς τὴν

Μονὴν ἐν μέσῳ τῆς ἀπεριγράπτου χαρᾶς καὶ ἀνακουφίσεως τοῦ λαοῦ.

— Ἐλήφθη καὶ ἀνεγνώσθη ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ γράμματοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου, ἐν ᾧ ἐκτίθενται τὰ τοῦ πραξικοπήματος τῆς χειροτονίας Ἀρχιερέων ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ τῆς καθαιρέσεως τῶν τε χειροτονησάντων καὶ τῶν χειροτονηθέντων. Ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως γίνῃ ἡ δέουσα ἀπάντησις.

— Ἄμα ταῖς πρώταις εἰδήσεσι περὶ τῆς γενομένης κλοπῆς τῶν κειμηλίων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λαύρας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας μετέβη καὶ ἐξήτησεν ἐπὶ τόπου τὰ συμβάντα, ἐπανακάμψας δὲ ἐπληροφόρησε σχετικῶς τὴν Ἱ. Σύνοδον.

— Παροπιδημοῦσιν ἐν Ἀθήναις οἱ Σεβ. Μητροπολίται Βελλᾶς καὶ Κονίτης κ. Ἰωάννης, Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ, Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν κ. Ἀθηναγόρας. Ὁ Σεβ. Θεσσαλιώτιδος μεταβαίνει διατυνας ἡμέρας εἰς Καλάμας.

— Διὰ διατάγματος ἰδρυθῆ ἐν Καρδίτῃ φιλόπτωχος ἀδελφότης «Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ» ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιήλ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ ἐν Ἑλλάδι Ἐξάρχος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου σεβ. μητροπολίτης Τραπεζοῦντος κ. Χρῦσανθος κατ' ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ μεταβὰς εἰς Σερβίαν, κατὰ τὰς ἐκεῖθεν εἰδήσεις ἐπισκέφθη τὸν μακαρ. Πατριάρχην Σερβίας κ. Δημήτριον, πρὸς ὃν ἐκοινολόγησε περὶ τῆς ἀναμίξεως σέρβου ἐπισκόπου εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν γνωστῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἐκκλησιαστικῶν ἐκτρόπων.

— Ὁ Μητροπολίτης Κρήτης διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον γνωρίζει ὅτι ἡ τελευταίως συνελθούσα ἐπισκοπικὴ Σύνοδος ἐν Κρήτῃ, πλὴν τῶν ἄλλων ζητημάτων καὶ ἰδίως τοῦ οικονομικοῦ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου, συνεζήτησε καὶ τὸ ζήτημα τῆς πληρώσεως τῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν, αἵτινες ἀφ' ἱκανοῦ χρόνου χηρεύουσιν. Ἐνέκρινε δὲ ἡ ἐπισκοπικὴ Σύνοδος Κρήτης, ὅπως περιορισθῶσιν αἱ Ἐπισκοπαὶ τῆς νήσου ἀπὸ ἑξ εἰς τέσσαρας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Μητροπόλεως Κρήτης.

— Ἀπὸ τῆς 1 Μαρτίου κατ' ἀπόφασιν ληφθεῖσαν ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕξ Ἀρχιερεῖς, ἦτοι οἱ Μητροπολίται Κυζίκου, Νικαίας, Χαλκηδόνος, Προύσης, Νεοκαισαρείας καὶ Ἡλιουπόλεως, παρέμειναν δὲ μέχρι τῆς 1ης προσεχοῦς Σεπτεμβρίου οἱ Μητροπολίται Ἰμβρου, Θεοδορουπόλεως, Χριστουπόλεως, Λαοδικείας, Μύρων καὶ Εἰρηνουπόλεως. Εἰς ἀντικατάστα-

σιν τῶν ἀποχωρησάντων ἕξ συνοδικῶν ἐκλήθησαν διὰ συνοδικὴν περίοδον ἑνὸς ἔτους οἱ Μητροπολίται Δέκρων, Σάρδεων, Πριγκηποννήσων, Σηλυβρίας, Ροδουπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀπελύθη πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος ἀγγέλλουσα τὴν σύστασιν μεγάλης ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἐπιτροπῆς πρὸς συλλογὴν ἐράνων εἰς ἀνέγερσιν τοῦ ἡρειπωμένου Πατριαρχείου καὶ καθιδρικῶν ναοῦ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ὁ προτεσταντικὸς τύπος (τῆς Πολωνίας σχολιάζει μετὰ πικρίας τὴν τακτικὴν τῶν κατολίκων τῆς χώρας, οἷτινες, ἐνῶ ἐν τοῖς ὄργανοις των ἐκφράζονται προσβλητικῶς καὶ ὑβριστικῶς αὐτόχρομα περὶ τῶν εὐαγγελικῶν δόξαις τοὺς ἀναφέρουσιν, ἐν τούτοις πρὸς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν δὲν ἀπαξιῶσι νὰ ἀποτείνωνται καὶ πρὸς τοὺς «αἰρετικούς». Καὶ ἐπάγεται ὅτι καὶ οἱ εὐαγγελικοὶ ἔχουσι τὰς φιλανθρωπικὰς των ἀνάγκας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὅμως οὐδέποτε ἐσκέφθησαν νὰ ζητήσωσι τὴν ἀρωγὴν τῶν κατολίκων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ λαὸς τῆς Κορέας ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴν Ἀδελφότητα τῶν Νέων νὰ μορφώσῃ ἀρχηγούς δυναμένους νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῆς νεολαίας τῆς χώρας. Εἶναι δὲ τόση τῶν νέων τούτων ἡ φιλομάθεια ὥστε ἡ Ἀδελφότης δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ διὰ τοῦ εἰς τὴν διάθεσίν της προσωπικοῦ τῶν διδασκάλων.

— Εἰς Συνέδριον συνελθόν ἐν Πρεσβούργῳ καὶ ἀποτελεσθέν ἐκ 2000 ἀντιπροσώπων τῶν ἐν Ἰσχοσλοβακίᾳ εὐαγγελικῶν ἐκκλησιῶν ἐψηφίσθησαν ὠριμένα εὐχαὶ ἐν σχέσει μετὰ τὴν ἐπὶ τῶν δημοσίων σχολείων ἐπίδρασιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναμφιβόλως δὲν πρόκειται νὰ διεκδικήσῃ κυριαρχίαν ἐπὶ τοῦ σχολείου — λέγουσιν — ἡ Ἐκκλησία, ζητεῖ ὅμως τὸ Συνέδριον ὅπως καταστῇ ὑποχρεωτικὴ ἡ διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν δι' ὅλους τοὺς μαθητὰς τοῦ αὐτοῦ δόγματος καὶ ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀσκήσῃ τὴν ἐπὶ τοῦ σχολείου ἐπίδρασιν, καθ' ὃν τρόπον ἀσκεῖ αὐτὴν ἐπὶ τῶν οἰκογενειῶν τῶν μελῶν της.

NEA BIBLIA

Henry van Dyke, *Ἡ ἱστορία τοῦ τετάρτου Μάγου. Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Εὐθύνης Ἀμ. Ἀλιβιζάτου. Ἀθήναι 1928.*—Εἰς γλῶσσαν κατάλληλον διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ εἰς ὕψος χαριέστατον καὶ ἐλκυστικώτατον διασκευασθεῖσα ἑλληνιστὶ ἡ φανταστικὴ «ἱστορία τοῦ τετάρτου μάγου» ἀποτελεῖ μέρος σιγρᾶς παιδαγωγικῶν δημοσιευμάτων, ἀριστα ἐξυπηρετούντων τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῶν χριστιανοπαίδων. Ἡ ζωηρότης καὶ ἡ σαφήνεια τῶν περιγραφῶν παρέχει ἀρμονικώτατον πλαίσιον εἰς τὴν εἰκόνα τῆς εὐκρινοῦς πίστεως καὶ τῆς πραγματικῆς ἀγάπης, ὣν ἡ διδασκαλία

ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν τοῦ διηγήματος, ἐν ᾧ συγχρόνως καθιστᾷ τὸν ἀναγνώστην ἐνήμερον πολλῶν λεπτομερειῶν τῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγ'νηθή ὁ Κύριος, καὶ τῆς καλλονῆς τῆς φύσεως τῶν μερῶν ἐκείνων τῆς Ἀνατολῆς.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη Διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις τῆς ἰλοτομίας καὶ ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δάσους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη τῶν ἐξῆς δασικῶν προϊόντων 1) διακοσίων εἴκοσι (220) κυβικῶν μέτρων ξυλείας στρογγύλης ἐκ πεύκης 2) χιλίων ἑνεακοσίων (1900) ζύγιων καυσόξυλων ἐκ πεύκης 3) τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων (44000) ὀκτάδων πευκοφλοίων 4) εἴκοσι χιλιάδων ὀκτάδων (20000) ξυλανθράκων καὶ 5) πέντε χιλιάδων (5000) στατήρων ἀσβέστου συμφώνως τῇ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 109216 Π.Ε. Διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας ἐγκεκριμένη διαχειριστικῇ ἐκθέσει τοῦ δάσους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη καὶ τῇ συγγραφῇ τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεως ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται 1) διὰ τὴν στρογγύλην ξυλείαν δραχμαὶ ἑκατὸν εἴκοσι (120) κατὰ κυβικὸν μέτρον 2) διὰ τὰ καυσόξυλα δραχμαὶ πέντε (5) κατὰ ζύγιον τῶν ἑκατὸν ὀκτάδων 3) διὰ τὸν πευκοφλοῖον λεπτὰ τριάκοντα (30) κατ' ὀκτᾶν 4) διὰ τοὺς ξυλανθράκας λεπτὰ εἴκοσι πέντε (25) κατ' ὀκτᾶν καὶ 5) διὰ τὴν ἀσβεστον δραχμαὶ τρεῖς (3) κατὰ στατήρα. Ἐπίσης ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετής ἐνοικίασις τῆς ἐξαγωγῆς ἐκ τοῦ δάσους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατᾶκη τῶν ἐξῆς δασικῶν προϊόντων 1) ἑπτακοσίων [700] κυβικῶν μέτρων ξυλείας ἐκ πεύκης 2) ἑπτὰ χιλιάδων πεντακοσίων [7500] ζυγιῶν καυσόξυλων 3) τεσσαράκοντα χιλιάδων [40000] ὀκτάδων ξυλανθράκων 4) πενήκοντα χιλιάδων [50000] ὀκτάδων πευκοφλοιοῦ ἐκ τῆς διανοίξεως ὀκτῶ (8) ἀντεμπρηστικῶν ζωνῶν ὡς ἐμφαίνεται λεπτομερῶς ἐν τῷ σχεδιαγράμματι τῆς διαχειριστικῆς ἐκθέσεως τοῦ δάσους καὶ συμφώνως μετὰ τὴν συγγραφὴν τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται 1) διὰ τὴν ξυλείαν ἐκ πεύκης δραχμαὶ εἴκοσι πέντε [25] κατὰ κυβικὸν μέτρον 2) διὰ τὰ καυσόξυλα δραχμαὶ Δύο [2] κατὰ ζύγιον τῶν ἑκατὸν ὀκτάδων 3) διὰ τοὺς ξυλανθράκας λεπτὰ [10] κατ' ὀκτᾶν καὶ 4) διὰ τὸν πευκοφλοῖον λεπτὰ δέκα [0] κατ' ὀκτᾶν. Αἱ δημοπρασίαι ἐνεργηθήσονται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ ἔσυνῆθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 24ην Μαρτίου ἢ ἐπ' ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης Μ.Μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατᾶκη τῇ 16 Φεβρουαρίου 1929

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπιστεύουσα Ἐπιτροπὴ
Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ
Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ
Διευθυντῆς: ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου

Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς
Ἔσστ. Δρχ. 50. Ἐξστ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φίνικος», Ὄδὸς Σταδίου 44—Ἀθήναι